

Розділ перший

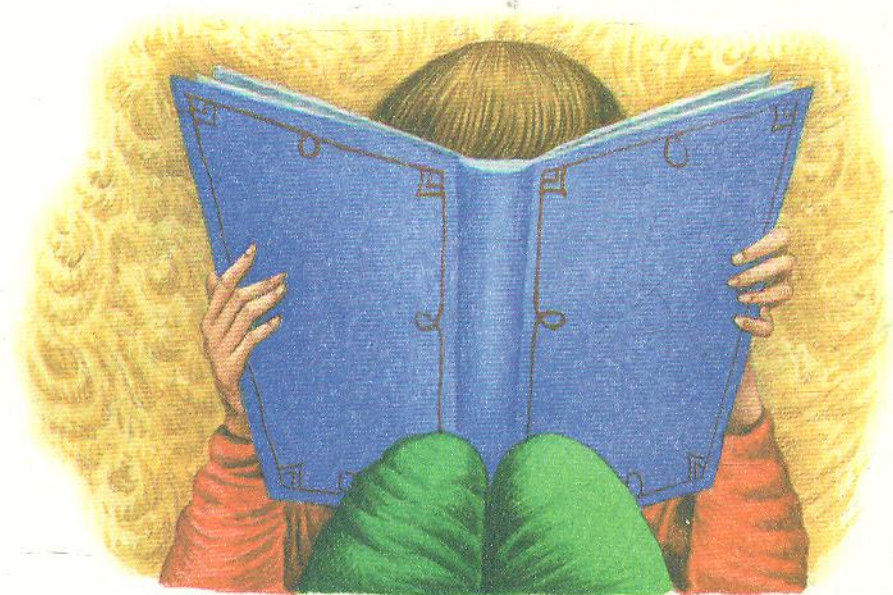
Злочинниця Аліса

Я обіцяв Алісі: «Закінчиш другий клас — візьму тебе із собою до літньої експедиції. Полетимо на кораблі «Пегас» збирати рідкісних тварин для нашого зоопарку».

Я сказав про це ще взимку, одразу після Нового року. І zarazом поставив кілька умов: добре вчитися, не коїти дурниць та не вдаватися до авантюр.

Аліса чесно виконувала всі умови, і скидалося на те, що ніщо не мало завадити нашим планам. Але у травні, за місяць до відльоту, сталася подія, яка ледь усе не зіпсувала.

Того дня я працював удома, писав статтю для «Вісника космозоології». Крізь відчинені двері кабінету я побачив, що Аліса повернулася зі школи в похмурому настрої, з розмаху жбурнула на стіл сумку з диктофоном і мікрофільмами, відмовилася від обіду та замість книги «Звірі далеких планет», яку так уподобала останніми місяцями, узялася читати «Трьох мушкетерів».

— Маєш неприємності? — поцікавився я.

— Аж ніяк,— відповіла Аліса.— Чому ти так вирішив?

— Так, здалося.

Аліса трохи поміркувала, потім відклала книгу вбік і запитала:

— Тату, а в тебе немає часом золотого самородка?

— А великий самородок тобі потрібен?

— Десь на півтора кілограма.

— Немає.

— А меншого?

— Щиро кажучи, і меншого немає. Я не маю жодного самородка. Навіщо він мені?

— Не знаю,— знизала плечима Аліса.— Просто мені знадобився самородок.

Я вийшов з кабінету, сів поруч із нею на диван і сказав:

— Розповідай, що там у тебе трапалося.

— Нічого особливого. Просто потрібен самородок.

— А якщо відверто?

Аліса глибоко зітхнула, поглянула у вікно й нарешті зважилася:

— Тату, я злочинниця.

— Злочинниця?

— Я скоїла пограбування, і тепер мене, напевно, виженуть зі школи.

— Це прикро,— зазначив я.— Що ж, кажи далі. Сподіваюсь, усе не так жахливо, як видається на перший погляд.

— Отже, ми з Льошкою Наумовим вирішили спіймати велетенську щуку, яка мешкає в Ікшинському водосховищі та пожирає мільку. Нам про неї розповів один рибалка, ти його не знаєш.

— А до чого тут самородок?

— Для блешні.

— Що?

— Ми обговорювали всім класом та дійшли висновку, що щуку потрібно ловити на блешню.

Звичайну щуку ловлять на звичайну блешню, а гігантську щуку слід ловити на особливу блешню. І тоді Льова Званський запропонував використати самородок. А в нас у шкільному музеї є самородок. Точніше, був. Півтора кілограма завважки. Його школі один випускник подарував. Він його з поясу астероїдів привіз.

— І ви викрали золотий самородок на півтора кілограма?

— Це не зовсім так, тату. Ми його позичили. Льова Званський запевнив, що, оскільки в нього батько — геолог, він привезе нам натомість новий. А тим часом ми вирішили зробити блешню із золота. Щука напевне клює на таку блешню.

— А далі що?

— Далі нічого особливого. Хлопці побоялися відчиняти шафу. І ми кинули жереб. Я б ніколи не взяла золотого самородка, але жереб упав на мене.

— Випав.

— Що?

— Жереб випав на тебе.

— Еге ж, жереб упав на мене, і я не могла ухилитися перед усіма. Тим паче зникнення цього самородка ніхто б не помітив.

— А потім?